

Császár Dezső

Széttörted

Egyedül vagyok, kiülök a fényre,
hogy várjak így az égtelen reményre,
távolról integetek a hajómnak, széttörted,
olyan mint egy facsónak.

Feketét hímzek az ég kékjére,
perdülök mások mérgére, ösvényeket
tépek puszta kézzel széjjel,
hogy teljesen körülfalazzon az éjjel.

Vérdíjat tűzök ki verseim versére,
úgy várok rá mint emberi beszédre,
lemorzsolom sejtjeim, hogy újraalkossam
magam, megdöntöm önmagam köré emelt falam,
forró kenyeret sütök, kell a készlet
ha egyszer itt hagyom ezt az egészet.

Felejtés

Egyik nap a felejtéssel álmodtam,
a felejtésért, hogy elfelejtsem mint
merült alá hal-tested az égi vizek
kendőjében.

Láttam az álmomban egy kék madarat,
de elfelejtettem mily dalra hangolta csőrét.
A felejtéssel álmodtam.

Most is várom a felejtést, érzem átmossa lelkem
mint a szita a napfénycseppeket, erős karomban
óvó biztonságban nyugszik meg egy elárvult lány.

Nem akarom ezt a képet elfelejteni.

Megöltem magam

Megöltem magam párszor miattad,
de mintha mindegy lenne, újra élek,
mindig várlak, ahol szoktalak
napi több órát töltök el ott.

Magamhoz szoktattam már a padok
helyét, sokat meséltem nekik rólad,
szorosan vannak a padok és
rámkiabálnak.

Futnék a karjaid közé,
ha neked is ez kellene,
mindig várlak, néha
könnykatonáimat
sorakoztatom fel egy lapra.

Ha a gyermekem lennél,
félnél a homokembertől,
magamhoz ölelnék
és elfújnam a homokot.

Temetésem

Szóval eltemettetek,
azt hittem még hisztek
szavaimnak de rámszártátok a koporsófedeletem,
elegáns vagyok, nem erőltetek semmit,
legyen meg a te akaratod.

Fázni fogok itt télen
megnyugtató, hogy emiatt
tettetek kőfedeletem a sírra,
és nem azért, hogy még
véletlenül se másszak ki.

Megkaptam mindent,
hiszen semmi sem létezik,
mit hagytam magam után,
egy sírkövet a nevemmel,
nincs más megoldás,
temess el.